

Kázeň zborovej farárky 21. nov. 2021, na poslednú nedeľu po Svätej Trojici pred uvedením fotografickej výstavy v Zelenom lese pri príležitosti 17. nov. a 10. výročia zrodu Zeleného lesa.

Kázeňový text: „Teraz však zostáva viera, nádej a láska, ale najväčšia z nich je láska“ (1. Korintským 13, 13)

Milí bratia, milé sestry, milé priatelia!

Žijeme v mori pomínutelnosti. Všetko sa míňa a raz sa aj skončí. Končí sa aj tento cirkevný rok. Alebo: veci sa opotrebovávajú, kazia, nahrádzame ich novými. Radosť z nich je len dočasná, chvíľková. Čo nás tešilo, zakrátko už nemáme, alebo nás to už neteší. Zákon konečnosti a pomínutelnosti platí nielen o veciach. Sú mu poddaní aj ľudia. Ako sa končí cirkevný rok, raz sa skončí aj ľudský život. Viacerí sme aj v tomto roku prežili bolesť z lúčenia. Na poslednej ceste sme v tomto odchádzajúcom cirkevnom roku vypevradili až 14 bratov a sestier... Keď myslíme na pomínutelnosť, pýtame sa je niečo, čo zostáva. Je niečo čo má trvalú hodnotu? – V mori pomínutelnosti nám apoštol Pavel stavia pred oči tri kresťanské cnosti, ktoré „zostávajú“: **Teraz však zostáva viera, nádej a láska, ale najväčšia z nich je láska.**

Život, ktorý dnes väčšina ľudí preferuje, je spojený so snahou o pomínutelnú hodnotu. So sebeckou túžbou mať, mať viac a viac v domnienke, že môj život bude tým kvalitnejší, čím viac ho vyplním vecami.

Na druhej strane sa nám ponúka aj iná cesta, ktorou šiel aj Ježiš: Nie „mať“, ale „byť“ – byť človekom podľa Ježišovho vzoru, ktorý pestuje spomínané kresťanské cnosti – vieru, nádej a lásku. Kto sa však vyberie touto cestou, tomu sa môžu posmievať a ho pokladať za naivného, ba hlúpeho. Aj dnes. Hoci žijeme 32 rokov v slobodnej demokratickej krajine, stávame sa svedkami prejavov šikany, násilia, intolerancie a diskriminácie – už aj v internetovom priestore.

Možno ste aj vy v týchto dňoch zaznamenali, ako sa jedna mladá slovenská speváčka, ktorá sa netají tým, že je kresťanka, stala obeťou hanobenia na internete práve preto, že touto cestou za Ježišom kráča. Jej tvorba obľúbená a má na konte aj rôzne ocenenia. Dvaja novinári ju v tomto týždni verejne urážali a hanobili, keď o nej napísali, že je „infantilná a postihnutá ako všetci kresťania...“ a pripojili aj vulgárne výrazy. Stalo sa tak v deň, ktorý je Medzinárodným dňom tolerancie a v predvečer 17. nov., ktorý je Dňom boja za slobodu a demokraciu 17. nov. Je potešiteľné, že pod tlakom reakcií sa nakoniec ospravedlnili. Je však na zváženie, že sa niečo také deje aj dnes, 32 rokov po získaní vytúženej slobody, keď každému majú byť garantované základné slobody – vrátane sloboda vierovyznania. Znepokojujúci je aj nárast extrémizmu, napätia a násilia, ktoré súvisí s pandemiou koronavírusu, keď sú napádaní zdravotníci pracovníci či policajti. Vidíme, že *len* sloboda sama o sebe nestačí, ak chýba viera, nádej a najmä láska, neviditeľné hodnoty, o ktorých píše ap. Pavel a ktoré „zostávajú“, ich platnosť sa nemíňa, nedevaluje v premenách časov. Z nich najväčšia je láska. Jednak preto, že viera a nádej majú hodnotu *len* v spojení s láskou. Bez lásky viera hoc by aj hory prenášala je nanič, je mŕtva. Alebo: nádej – tá pozerá dopredu, že niečo dostane. Naproti tomu láska – tá dáva – obetavo, nezištne a nečaká, že sa jej vráti späť. A nielen to, láska má *večnú* platnosť, zostáva aj po smrti. Kým viera v Boha sa raz premení na videnie Boha v nebi a nádej sa v nebi stane naším spasením, prežívaním alebo zažitím toho, čo sme sa nádejali; láska – tá

nikdy nepominie, ale zostáva naveky. Zamyslime sa už nad jednotlivými kresťanskými cnosťami, ktoré pred nás apoštol stavia.

VIERA, o ktorú sa máme usilovať, to nie je len náboženské presvedčenie, poznanie vieroučných právd. Ale viera ako poznanie Boha, ktoré má dopad na môj život a ma mení. Viera ako poznanie Boha srdcom. Viera ako vzťah s Bohom – ako vzťah lásky a dôvery. Iste sme vo svojom živote poznali ľudí, stretnutie s ktorými nás hlboko zasiahlo a ovplyvnilo naše ďalšie smerovanie, naše myslenie a život. Boli to najmä naši rodičia, kňazi či ďalší. Podobne aj viera v Boha, ak nie je len vonkajšou formálnou zbožnosťou, ale bytostným stretnutím s Bohom, ktoré nás – ako každé stretnutie – nejako ovplyvní a mení. Viera ako vzťah alebo život s Bohom, alebo skúsenosť s Bohom z nás robí ľudí lásky podobných Kristovi. Lebo Boh je láska. A viera je činná v láske. Viera bez lásky je mŕtva. Ako sme už povedali, viera má hodnotu *len* s láskou.

NÁDEJ, o ktorú sa máme usilovať, to nie je ilúzia, naivné utešovanie sa, že bude dobre, ale nádej ako istota, že niečo v živote má zmysel. Nádej ako postoj, bez ohľadu na to, či sa mi dostane ocenenie mojej práce, bez ohľadu na to, či uvidím výsledok svojej služby, mám nádej, že to, čo robím, nie je márne a prázdne. Keby som aj o všetko prišiel a všetko stratil v tomto živote, ba aj keby som stratil život sám, ešte mi zostáva nádej: Nádej, že môj život nebol zbytočný a nezmyselný, ale raz sa k nemu niekto prizná a ho odmení – Boh. Ľudia nie vždy ocenia našu prácu. Často sa stretáme s ľudskou závišťou, nevďačnosťou či ľudia nám stavajú do cesty prekážky... Ak skladáme nádej v ľudoch, budeme sklamaní. Ale ak skladáme nádej v Bohu, nikdy nebudeme sklamaní ani zahanbení! Ako hovorí Písmo: „A nádej (v Boha) nezahanbuje, lebo Duch Svätý je nám ako Božia láska rozliaty v srdciach“ (R 5, 5). Nádej je skrytá sila od Boha, je darom Ducha, ktorý nás poháňa vpred a nedovolí nám rezignovať, vzdať sa, ale vedie nás k trepezlivosti a vytrvalosti uprostred prekážok a strát.

LÁSKA – posledná z trojice hodnôt nás upozorňuje, že ľudský život je príležitosťou k nadväzovaniu a budovaniu vzťahov. Nežijeme tu iba sami pre seba, ale pre iných. Ľudský život nemá byť životom iba samým o sebe, ale životom pre iných. Z Ježišovho Podobenstva o poslednom súde (Mt 25, 31– 46) sa dozvedáme, že láska je kritérium, podľa ktorého budeme súdení na poslednom súde. Láska, o ktorú sa máme usilovať, to nie je niečo abstraktné. Láska nie je emócia, cit, ale ozajstná láska sa spája s činmi – s konkrétnymi skutkami lásky. Láska nie je sebecká, nehrabe k sebe, ale je to láska, ktorá dáva, ktorá sa obetuje, ako nám to ukázal Boh na príklade svojho Syna Pána Ježiša Krista, ktorého celý život bol obeťou lásky až po ten najvyšší stupeň, po vzdanie sa vlastného života v prospech iných. Opakom lásky (nie je nenávisť), ale sebecko, sebaláska. Po celý život máme dozrievať v láske. Máme sa usilovať o sebatranscendenciu, t. j. presiahnuť seba samých, vystúpiť alebo vykročiť zo seba a byť tu pre iných. No nielen pre „svojich“ – pre svoju rodinu a priateľov, ale pre každého, kto potrebuje pomoc iných. Boh príchodom Krista na svet postavil nad príbuzenské pokrvné zväzky novú vyššiu kvalitu vzťahov, založených na Kristovej odpúšťajúcej a prijímajúcej láske, ktorá na kríži spojila všetkých ľudí bez rozdielu. Kristus zomrel za všetkých. V Kristovi všetci ľudia sú bratia. Ako takí sa máme navzájom prijímať bez predsudkov, vo vzájomnej úcte a rešpekte dôstojnosti toho druhého. Práve to je poslanstvo najnovšej

výstavy, ktorú sme pripravili v Zelenom lese, aby sme sa uprostred rôznosti v láske prijímali, tolerovali, aby sme sa oslobodzovali od strachu z nepoznaného, a tak rástli v láske – aj v láske – osobitne v láske k ľuďom, ktorí sú „iní“, majú inú kultúru, vierovyznanie atď. A tiež, aby sme rástli k ľuďom, ktorí nie sú nám sympatickí, ba sú našimi nepriateľmi, lebo Kristus nás učí milovať aj nepriateľa (Mt 5, 44). Kto miluje, ten sa nikdy nemýli. Jedine láska dáva zmysel nášmu životu. Láska bola na začiatku nášho života a láska je aj cieľ, ku ktorému ľudský život speje – od Boha k Bohu, ktorý nám život dal, ktorý ho aj berie a ktorý je láska.

Milí bratia a milé sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi:

Teraz ešte zostáva viera, nádej a láska. Z nich *večnú* platnosť má láska. Viera raz pomíne – zmení sa na videnie Boha. Aj nádej raz dôjde naplnenia – stane sa naším osobným spasením – záchranou skrze Krista a už nebude na nič čakať, lebo v nebi „nebude viac kedy“ (Zjav 10, 6). Naproti tomu láska je večná – zostáva v platnosti aj po smrti. Lebo večný Boh, ktorý nepodlieha premene času a ktorý nestarne a neumiera, je láska. Láska Boha, ktorá nás spája v tejto pozemskej časnosti, raz v nebi spojí aj to, čo časná smrť rozdelila. ***Teraz však zostáva viera, nádej a láska, ale najväčšia z nich je láska.*** Amen.